פטורין. דבעינן שיכה כל נפש אדם[ט] כל הנפש ואין כאן מכה כל הנפש ופטורים ממיתה. לר' יהודה בן בתירא חייב זה שקיבלו בסייף מפני שקירב את מיתתו: **גמ' שור.** מועד: **וקבלו בקרניו.** ומת: **פלוגתא דר' ישמעאל ורבנן.** לענין כופר לר' ישמעאל דאמר כופר במזיק שיימינו משלם כופר אבל לרבנן דשיימינן בניזק האי לא הוה ליה דמים ופטור: **ונתקע באשה חייב בד' דברים.** וכגון שנפל ברוח מצויה דהוה ליה קרוב למזיד: **וביבמתו לא קנה.** אע"פ ששניו (יבמות דף נג:) הבא על יבמתו בין בשוגג בין במזיד קנה הני מילי היכא דנתכוין לביאת אשה אחרת אבל זה לא נתכוין לשום ביאה הלכך לא קנה ואם חזר ועשה אחד מן האחין בה מאמר פסלה עליו: **ואם נתפפך.** [לאחר] שהתחיל לנפול דנתכוין לנפול על האדם להנאתו: **חייב אף על הבשת.** אע"פ שלא נתכוין לשם בשת: **על בנו ומת פטור.** שהיה לו לסלקה: **חייב.** דהא דלא סלקה סבר אתבעייניה ליה בדינא ויפרע לי: **בכש עליו.** שתקפו אם עד שמת: **חייב.** דה"ק ליה אם תלה קרע ושלם אבל פירש לו ע"מ פטור: **עבדו גגופו דמי.** ואם הניח אדם גחלת על לב עבדו פטור שהיה לו לעבד לסלקה: **שורו כממונו.** אמין בו דעת לסלקה וחייב:

הדרן עלך כיצד הרגל

המניח אם הכד. ושברה פטור. בגמרא [ע"ב] מפרש טעמא: **ואם הוזק בה.** המתקל: **בעל החבית חייב.** מפרש בגמ' [שם]: **גמ' נשברה כדו של זה בקורתו של זה פטור.** שלשניהן רשות להלך: **פתח בחבית.** דקתני זה בא בחביתו: **וסיים בכד.** דקתני נשברה כדו של זה כו': **והניל את הדבש לתוכה.** מפני שהדבש דמיו יקרים: **שברו.** כשאר פועל ואין בעל הדבש משלם דמי היין: **פתח בכד.** דקתני זה בא בכדו של דבש וסיים בחבית דקתני נסדקה חבית של דבש: **למקח וממכר.** שביד המוכר לתת לו איזה שירצה ואפילו התנה עמו חבית דמשמע גדולה נותן לו כד שהיא קטנה: אין שכרו פתח בכד וסיים בחבית אמר רב פפא היינו כד היינו חבית למאי נפקא מינה למקח וממכר היכי דמי אילימא באתרא דכדא לא קרו חבית וחבית לא קרו כדא הא לא קרו לה לא צריכא דרובא קרו לה לכדא כדא ולחביתא חביתא ואיכא נמי דקרו לחביתא כדא ולכדא חביתא מהו דתימא זיל בתר רובא קמ"ל

מודיעים פריך וי"ל דלא שייכא הכא הודעת דמים דקרובים דמי הכד לדמי החבית א"נ שמכר לו כדים או חביות שוה מאתים זוז ולא שייך לומר בזה הודעת דמים כלל ומיירי דאית ליה זוזי שייך לומר שקול [ט] כדך בזוזך ולספרים דגרסי בהפרה ובהמוכר פירות אי דליתנהו להנך זוזי צריך לאוקמי שיש לנוקח מעות המכר והקנה לו אגב קרקע או אחר כך הוזלו הכדים והחביות אי נמי הכי פירושו מהו דתימא זיל בתר רובא אע"פ שהדמים מסייעים למוחזק קמ"ל וה"ה דהוי מלי למימר איפכא מהו דתימא זיל בתר חזקה קמ"ל דאין הולכין בתר חזקה אלא אחר הרוב אם הדמים מסייעין לרוב אלא משום דמתניתין מוכחא דבא להשמיענו דלא אזלינן בתר רובא דכד וחבית חדא ניהו ולפי זה אמי שפיר טפי אליבא דרב מאליבא דשמואל מדשמעינן דלא אזלינן בתר רובא אלא היכא שהדמים מסייעים למוחזק ולא שמעינן זה במקום דאין הדמים מסייעים:

הכד המניח את הכד ברשו' הרבי' ובא אחר ונתקל בה ושברה, פטור. ואם הוזק בה בעל החבית חייב. פתח בכד וסיים בחבית. אמ' רב פפא כד וחבית אחד הוא. למאי נפקא מינה, כלומ' מה צורך לדקדק בזה, ואמ' למקח וממכר. קיימ' לן כי הכד הוא פחות מן החבית שהכד שואבין בו מים א) מן המעיין כדכת' וכדה על שכמה, והחבית גדולה (לחבירו) [ממנה]. ואם אמ' אדם לחבירו חבית אני מוכר לך ורב אותו המקום קורין לגדולה חבית ולפחותה ממנה כד, ומיעוטא קרו נמי לחביתא כדה ולכדה חביתא. והמוכר אומ' כדה מכרתי לך והלוקח אומ' חבית קניתי ממך, מהו דתימא זיל בתר רובא ורובא לא קרו לכדה חביתא.

א) עי' בערוך ערך כד ה'.

פטורין ר' יהודה בן בתירא אומר בזה זה האחרון חייב מפני שקירב מיתתו בא שור וקבלו בקרניו פלוגתא דר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקא ורבנן דתניא [ה]1 **ונתן פדיון נפשו** [א]**דמי ניזק ר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקא אומר דמי מזיק** [ב]**ואמר רבה נפל מראש הגג ונתקע באשה חייב בד' דברים** [ב]**וביבמתו לא קנה חייב בנזק בצער בריפוי בשבת אבל בשת לא דתנן** [ג]3 **אינו חייב על הבשת עד שיהא מתכוין ואמר רבה** [ד]**נפל מראש הגג ברוח שאינה מצויה והזיק ובייש חייב על הנזק ופטור בד' דברים** [ה]**ברוח מצויה והזיק ובייש חייב בד' דברים ופטור על הבשת** [ו]**ואם נתהפך חייב אף על הבשת דתניא ממשמע שנאמר** 2 **ושלחה ידה איני יודע שהחזיקה מה ת"ל והחזיקה לומר לך** [ז]**כיון שנתכוין להזיק אע"פ שלא נתכוין לבייש ואמר רבה** [ח]**הניח לו גחלת על לבו ומת פטור** [ט]**על בגדו ונשרף חייב אמר רבא תרוייהו תנהני על לבו דתנן** [ט]**כבש עליו לתוך האור או לתוך המים ואינו יכול לעלות משם ומת חייב** [י]**דחפו לתוך האור או לתוך המים ויכול לעלות משם ומת פטור בגדו דתנן**[ט] [ל]**קרע את כסותי שבר את כדי חייב על מנת לפטור פטור בעי רבה הניח גחלת על לב עבדו מהו כגופו דמי או כממונו דמי אם תמצא לומר כגופו דמי שורו מהו הדר** [מ]**פשטה עבדו כגופו שורו כממונו:**

הדרן עלך כיצד הרגל

המניח [נ]**את הכד ברה"ר ובא אחר ונתקל בה ושברה פטור ואם הוזק בה בעל החבית חייב בנזקו: גמ' פתח בכד וסיים בחבית** [ס]**ותנן נמי זה בא בחביתו וזה בא בקורתו נשברה כדו של זה בקורתו של זה פטור פתח בחבית וסיים בכד** [ע]**ותנן נמי** [פ]**זה בא בחביתו של יין וזה בא בכדו של דבש נסדקה חבית של דבש ושפך זה יינו והציל את הדבש לתוכו אין לו אלא מאי**

מבש עליו בו'. בגלו הן הנשרפין (סנהדרין דף עו: ושם) מפרש דישא נקט כשם לרבותא וסיפא נקט דחפו לרבותא: **קרע** בסותי חייב. תימה היכי מייתי ראיה דלמא שאני הכא שהיה לו להסיר הגחלת מעל בגדו מדנקט רבה על בגדו חייב מכלל דעל בשרו פטור והתם לקמן (דף נב.) תנן סמא את עיני אפי' על מנת לפטור חייב אלא ע"כ על בשרו פטור משום שהיה לו להסיר כמו בעל לבו ומת וי"ל דהא פשיטא ליה דמעל בשרו יסיר הגחלת ומעל בגדו לא חיים ולא מיצטריך לאתויי דאיה אלא שלא תאמר כיון שמניח על בגדו והוא שותק א"כ דעתו הוי שיפטר דהא אשכחן אפי' במלוה לקרוע דחייב:

הניח גחלת על לב עבדו בו'. כשעבד כפות ורבו עומד אזלו מיירי כדפרישית לעיל (דף כב: ד"ה והיה) ומיירי שלא מת העבד אלא חוזק ולהכי מספקא ליה שמא לא יחוש הרב לסלקו מפני שישלם לו דמי גזקו:

הדרן עלך כיצד הרגל

המניח. ואיבא נמי דקרו לחביתא כדא ולכדא חביתא. תרוייהו לריכי שאם התנה לתת לו כד והקנה לו בסודר ונתחייב הנוקח לתת דמים יכול הנוקח לומר לא אתן לך דמים אם לא תתן לי חבית דקרי ליה לחביתא כדא לפי שהוא מוחזק ולא אזלינן בתר רובא ואם התנה לתת לו חבית ונתן הנוקח דמים יכול לומר לו המוכר לא אתן לך אלא כד דקרי לכדא חביתא ולא אזלינן בתר רובא ואומר ר"ת דאפי' רב דאמר בפרק המוכר פירות (ב"ב דף נב. ושם ד"ה וליחזי) ולקמן בהפרה (דף מו.) הולכין בממון אחר הרוב גבי המוכר שור לחבירו ונמצא נגחן הכא מודה שיכול המוחזק לומר למוליא אע"פ שהרוב מסייעך לא תוליא ממני ממון דקים לי בנפשאי שאני מן המיעוט אבל בנמצא נגחן לא מצי אמר מוכר קים לי בנפשך שאתה מן המיעוט דזבני לנכסתא דאדרבה יאמר הנוקח למוכר אתה הטעתני דקים לי בנפשאי שאני מן הרוב דזבני לרדיא ומ"ת ונחזי אי דמי כדא אי דמי חביתא כדפריך לקמן בריש הפרה (שם) ובהמוכר פירות (ב"ב דף נב.) וניחזי אי דמי רדיא לרדיא ושם אפרש בע"ה דאפילו לרבנן דפליגי אר' יהודה בהמוכר את הספינה (שם דף עז:) גבי מכר הנמל לא מכר הבקר דלית להו הדמים

בבא בר מצוה

קה א מיי' פי"ח מהל' מקי ממון הלכה ח סמג עשין סז:

קו ב מיי' פ"ב מהלכות יסוד הלכה ד סמג עשין כא אה"ע סימן קסו סעיף ח:

קז ג מיי' פ"ח מהלכות חובל ומזיק הלכה י סמג עשין ע טוש"ע מ"מ סימן תכא סעיף ח:

קח ד ה ו ז מיי' שם הלכה יב טוש"ע שם סעיף יח:

קט ח טוש"ע מ"מ סי' שפג סעיף ח וסימן מיח סעיף יח:

קי ט מיי' פ"ד מהלכות חובל ומזיק הלכה כב סמג עשין ע טוש"ע שם:

קיא י כ מיי' פ"ג מהל' רוצח הלכה ט:

קיב ל מיי' פ"ה מהל' חובל ומזיק הלכה יח סמג עשין ע טוש"ע מ"מ סימן שפ סעיף ח:

קיג מ מיי' שם פ"ד הלכה כב ועיין בהשגות ובמ"מ ובנ"י שהאריך סמג שם טוש"ע מ"מ סימן שפג סעיף ח וסימן מיח סעיף יח:

א נ מיי' פי"ג מהלכות מקי ממון הלכה ה סמג עשין קח טוש"ע מ"מ סימן מיב סעיף ח:

ב ס מיי' פי"ב מהלכות גזילה ואבידה הלכה ה סמג עשין עד טוש"ע מ"מ סימן רסד סעיף ה:

רבינו חננאל

לר' יהודה בן בתירה המקבלו בסייף חייב שקירב מיתתו, והזורקו פטור. בא שור וקיבלו בקרניו והרגו חלוקת ר' ישמעל בנו שלר' יוחנן בן ברוקה [ורבנן] היא. דתניא ונתן פדיון נפשו, דמי ניזק. ר' ישמעל אומ' דמי מזיק. לרבנן דאמרי דמי ניזק, חייב בעל השור בכופר שהרי שורו הרג. לר' ישמעל דאמ' דמי מזיק, פי' המזיק הוא היה חייב מיתה מפני שלא שמר שורו כאלו הוא הרג, ורחמ' חס עליה לשלם כופר לפי שלא עשה מעשה בידים. והכא אפי' הוא בעצמו בכי האי גוונא לא היה מתחייב, דהא רבנן דפליגי עליה דר' יהודה בן בתירה פטרי ליה, וכל שכן על שורו. אמ' **רבה היה ישן בראש הגג ונפל ונתקע באשה** או כיוצא בה והזיק חייב בד' דברים דקיימ' לן אין קישוי אלא מדעת, והנה כאלו יש ידיעה וכוונה וחייב בכל חוץ מן הבושת דתנן אינו חייב בושת עד שיהא מתכוין. וביבמתו לא קנה שנ' יבמה יבא עליה, וקיימ' לן עד שיתכוונו שניהן לביאה. **ואמ' רבה נפל מן הגג ברוח גדולה וחזקה והזיק ובייש,** פטור בד' דברי' דאנוס הוא, וחייב בנזק אע"פ שהוא אנוס. נפל ברוח מצויה חייב בד' דברי' דהא הוי ליה ידיעה וקרוב לכוונה ופושע הוא אבל בבשת פטור דבענן כונה מוכחת. ואם נתהפך והזיק ובייש, כיון שבהיפוכו נתכוון להזיק קיימ' לן כיון שנתכוון לבייש חייב. **אמ' רבה הניח גחלת על לב חבירו** הכד המניח את הכד ברשו' הרבי' ובא אחר ונתקל בה בעל החבית חייב. פתח בכד וסיים בחבית. ואם הוזק בה בעל החבית חייב. אמ' רב פפא כד וחבית אחד הוא. למאי נפקא מינה, כלומ' מה צורך לדקדק בזה, ואמ' למקח וממכר. קיימ' לן כי הכד הוא פחות מן החבית שהכד שואבין בו מים א) מן המעיין כדכת' וכדה על שכמה, והחבית גדולה (לחבירו) [ממנה]. ואם אמ' אדם לחבירו חבית אני מוכר לך ורב אותו המקום קורין לגדולה חבית ולפחותה ממנה כד, ומיעוטא קרו נמי לחביתא כדה ולכדה חביתא. והמוכר אומ' כדה מכרתי לך והלוקח אומ' חבית קניתי ממך, מהו דתימא זיל בתר רובא ורובא לא קרו לכדה חביתא.

עין משפט

(המשך) ומת פטור, מאי טעמ' היה לו להשליכה מעל לבו. הניח גחלת על בגד חבירו ונשרף חייב. אמ' רבא תרוייהו תנינהו, דתניא דחפו לתוך האור או לתוך המים ויכול לעלות משם ומת פטור. בגדו דתנן קרע את כסותו ושיבר את כדו חייב. ש"מ דאפי' אם אמ' לו קרע וקרע חייב, וכל שכן הרואה אותו שורף את בגדיו ולא הציל שחייב השורף בנזקין, לא אמרי' היה לו להציל ממונו אלא למזיק אמרי' ליה לא היה לך להזיק ממון חבירך וכיון שהיזקתה נתחייבת. **בעי רבא עבדו כגופו דמי,** והנותן גחלת בלבו נשרף העבד כנותן גחלת בלב אדונו עצמו דמי (דמי), מה בלב אדונו עצמו פטור דאמרי' כיון שיכול להסירה מעל לבו היה לו להסירה, לא הסירה הוא הרג עצמו, כן דין העבד ופטור. או כממונו דמי, כמו הנותן גחלת בכליו או בפירותיו או על גדי ונשרף שחייב, כך דין העבד וחייב. **בתר דבעיא הדר פשטא,** עבדו כי גופו והנותן גחלת בלב העבד, בדלא כפית ויכול להסירה ולא הסירה ונשרף ומת, פטור. שורו כממונו, וחייב. **הדרן עלך הרגל מועדת**

פרק שלישי: המניח את

קה א מיי' פי"ח מהל' מקי ממון הלכה ח סמג עשין סז:

קו ב מיי' פ"ב מהלכות יסוד הלכה ד סמג עשין כא אה"ע סימן קסו סעיף ח:

קז ג מיי' פ"ח מהלכות חובל ומזיק הלכה י סמג עשין ע טוש"ע מ"מ סימן תכא סעיף ח:

קח ד ה ו ז מיי' שם הלכה יב טוש"ע שם סעיף יח:

קט ח טוש"ע מ"מ סי' שפג סעיף ח וסימן מיח סעיף יח:

קי ט מיי' פ"ד מהלכות חובל ומזיק הלכה כב סמג עשין ע טוש"ע שם:

קיא י כ מיי' פ"ג מהל' רוצח הלכה ט:

קיב ל מיי' פ"ה מהל' חובל ומזיק הלכה יח סמג עשין ע טוש"ע מ"מ סימן שפ סעיף ח:

קיג מ מיי' שם פ"ד הלכה כב ועיין בהשגות ובמ"מ ובנ"י שהאריך סמג שם טוש"ע מ"מ סימן שפג סעיף ח וסימן מיח סעיף יח:

א נ מיי' פי"ג מהלכות מקי ממון הלכה ה סמג עשין קח טוש"ע מ"מ סימן מיב סעיף ח:

ב ס מיי' פי"ב מהלכות גזילה ואבידה הלכה ה סמג עשין עד טוש"ע מ"מ סימן רסד סעיף ה: